

[Hasle.]

Staffage, og virker derfor ikke med samme overbevisende Styrke, som da de sad rigtigt, naturligt fast ved den Fugl, der blev præsenteret os. Jeg minder om, at vi fik ved Konverteringsprotokollen af 14. December 1934, det egentlige Konverteringsforslag, fremsat. Nu skulde man jo tro, at et saadant Forslag vilde fremtræde med en vældig indre Styrke, med en samlet Rigsdag bag sig, med en Minister, som havde sat hele sin Energi ind paa denne Sags Løsning gennem to Aar, og med en Minister, om hvem man havde Grund, til at antage, at han vilde sætte sin Stilling ind paa denne Konverterings Gennemførelse, en Minister, om hvem man kunde tro, at han vilde sige: Alt eller intet, men som nu sidder her med sine smaa Rester og siger: Aa, saa nøjes vi med en lille bitte Smule, og jeg bliver siddende som Minister! Men var denne Sag blevet lykkeligt gennemført, saa skulde Ministeren snart have fundet sin Jeg-Form, om jeg saa maa sige, saa vilde det have heddet: *Jeg* har gennemført denne Konvertering; den største økonomiske Opgave, der nogen Sinde har været fremme i dansk Politik, har *jeg* ført igennem til en lykkelig Løsning. Nu har Ministeren glemt Jeg-Formen, han har endog glemt Vi-Formen, nu siger han „de“, det er de andre, der har Skylden. Metoden er ikke ukendt, men den er meget forstemmende.

Hvem udpeger da Ministeren som de skyldige? Ja, der er det mærkelige, at det skifter ustandseligt. De første skyldige, som Ministeren udpegede, da den samlede Konvertering faldt i December Maaned og man gik over til den trinvis, var visse Kredse her i Landet, som altid udtalte deres Interesse og Kærlighed for Konverteringssagen, men altid i det rette Øjeblik, om jeg saa maa sige det psykologiske Øjeblik; udskød en Torpedo mod Konverteringsskibet. Disse Udtalelser har fæstet sig dybt i min Erindring, for jeg kunde egentlig godt lide at vide, hvem denne Kreds er, der vover at trodse Ministeriet Stauning og dets Indenrigsminister, vover at trodse en samlet Rigsdag og store Dele af Finansverdenen. Hvem er disse Mennesker? Her gælder jo ikke løse Formodninger og løs Tale. Det er Ministeren, der offentligt har udtalt dette. Lad os faa Beviserne frem for, hvem det er, og hvis Ministeren ikke er i Stand til at fremlægge Beviserne, saa lad os i hvert Fald faa Sigtelserne direkte udtalt.

Ministeren har dernæst sagt: Ja, men

det er Sparekasserne, der har Skylden, det var Sparekasserne, der slog Konverteringen i Stykker — eller maaske vil han sige, at det er Bankerne, der ikke vilde paatage sig Konverteringen alene uden Sparekasserne. Det er kort sagt Pengeinstitutterne, der har Skylden. Rent formelt kan man jo sige, at saaledes som Sagen forløb, strandede Konverteringen paa et vist Tidspunkt paa Pengeinstitutterne — paa Sparekasserne —, fordi de nægtede af rent principielle Grunde at gaa med, paa Bankerne, fordi de nægtede at gaa med, naar Sparekasserne ikke gik med. Men spørger man om, hvorfor Bankerne ikke vilde gaa med — for vi kan vist godt være enige om, at det var ingen Sparekasseopgave, det var en Bankopgave, der forelaa —, spørger man nu, hvorfor Bankerne ikke vilde tage dette Garantikonsortium alene uden Sparekasserne, saa maa Svaret blive: Det var, fordi Bankerne nærede Frygt for, at Konverteringen ikke lod sig gennemføre. Det er en udmærket Forretning for en Bank at konvertere, og i Firserne og Halvfemserne, da Konverteringer fandt Sted, overtog Bankerne jo i vid Udstrækning Risikoen ved disse Konverteringer, fordi de havde Tillid og Tro til, at de kunde gennemføres. Paa samme Maade vilde Bankerne naturligvis have optraadt i Dag, hvis de havde haft Tillid til, at Konverteringen paa daværende Tidspunkt, Nytaarsskiftet 1934—35, lod sig gennemføre.

Jeg ser altsaa Spørgsmaalet under den Synsvinkel, at Bankerne er vejet tilbage, fordi de mente, de økonomiske Muligheder ikke var til Stede, medens Indenrigsministeren er af en anden Opfattelse. Spørgsmaalet er altsaa, naar man skal bedømme det historisk: Hvem har Ret? Jeg tror, at det vil vise sig, at Bankerne havde Ret. Tidspunktet for en Konvertering var forpasset, og Tidspunktet har rimeligvis været forpasset siden i Sommer. Den Kreditudvidelse, som er sat i Værk herhjemme af Krisefonden ved dens Obligationskøb, kulminerede i August—September Maaned i Fjor, kulminerede med, at man paa det Tidspunkt laa med for 300 Mill. Kr. Obligationer samlet i Krisefond og Nationalbank, steget fra for halvandet Aar tidligere 115 Mill. Kr., idet man til Stadighed havde købt op, indtil man naaede 300 Mill. Kr. for at støtte Kurserne, og man førte da ogsaa derved faktisk Indekstallet for Obligationer en 9—10 Points op. Men siden August—September er Opkøbene fra Krisefond og Nationalbank standset, ja, ikke alene det, men Obligationsbeholdningen